

като беше на земята, стана същъ човѣкъ, нъ неговитѣ послѣдователи *видѣхъ славата негова, като слава на единороденъ отъ Отца*. Рождението му макаръ и да беше простичко, нъ то са празднува отъ безкрайно множество небесна войнства; той са роди въ сиромашко и долно мѣстенце, нъ звезда водѣше му отъ далечна страна гости на поклонение. Макаръ и да са прѣдаде на безчестна смъртъ на кръстѣтъ! Нъ небето и земята го жалѣхъ; човѣцитѣ, ако и да не скърбяхъ, нъ небето потъмня и земята са растрѣпера! Малцина раздрахъ дрѣхитѣ си, нъ камънитѣ са разпукахъ. И сичко, сичко това защо? За да покори смъртъта и да ни отърве отъ ада.

Можемъ ли сега, Братия, да не речемъ? Наистина ние знаемъ и вѣрваме, безъ омишелъ, че Богъ обича грѣшниятъ човѣкъ, защото не пожали и не посвидяму са възлюбленниятъ свой синъ за него. Отистина Богъ е любовъ. А лесно ли е то? може ли да прабори милостъта си единъ баща да предаде своята рожба, не казвамъ зарадъ душманинтѣ си, нъ за приятельтѣ си? Приказва са една история какво са случило у нѣкои си градъ. Едно сиромашко домо-родство отъ баща, майка и четири дѣца били до толкова испаднѣли, щото гладѣтъ щялъ да ги измори сички. Бащата, като незнаялъ вече що да прави, за да са отървжтъ, рѣкалъ на жена си: „да продадемъ едно отъ дѣцата си, за да купимъ храна за насъ и за другитѣ си дѣца.“ Жената нѣмало що да прави и склонила нъ работата била да рѣшжтъ, кое отъ четиритѣ да продаджтъ? Най-напрѣдъ спомѣнжли за